

og da navnlig Bestemmelsen om at beskytte Skyldneren mod Udbytning fra Fordringshaverens Sagfører.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) tror, at naar vi ikke her i Folketinget i dette Øjeblik ønske at gaa til en saa vidtrækkende Reform som tidligere vedtaget i det høje Ting, er Grunden alene Hensynet til det høje Landsting. Det er ikke Tilfældet for mit Vedkommende, og jeg tror, at jeg i det hele paa Flertallets Vegne kan sige, at Flertallet vilde være betænkeligt ved i dette Øjeblik at gaa til de betydelig forøgede Omkostninger og til den betydelig forøgede Ulejlighed for Befolkningen, som den fuldstændige Retsreform vilde medføre. (Zahle: Saa spar det hele!). Ja, dertil vil jeg sige — det var vist det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der sagde det —, at jeg ved meget godt, at det ærede Medlem har været Modstander af den store Reform, og det er meget muligt, at det ærede Medlem og jeg kunde blive enige om mere beskedne Fremskridt end her foreligge, men det her foreliggende have Tingene kunnet blive enige om, og Ministeren vil vistnok meget fraraade, at vi skulde gaa til at spare det hele eller en meget væsentlig Del deraf.

Jeg vil altsaa igen anbefale det høje Ting at vedtage de Ændringer, jeg tidligere har nævnt, og dette Lovforslag. Det kan ikke gaa an, fordi der er et og andet, man ønsker at faa med ved denne Lejlighed, at udtale sig, som om denne Lov ikke frembragte meget betydelige Fremskridt for Befolkningen. De Herrer, der mene, at den intet indeholder, maa altsaa kaste Vrag paa Nævningerne, de maa mene, at Mundtlighed og Offentlighed ere uden Betydning, og at det er ligegyldigt, om den, der bliver tiltalt, faar Bistand af en Forsvarer, og at der i dette Lovforslag findes en hel Række af Bestemmelser, der gaa ud paa at beskytte den sigtede. Skulde jeg fra mit Standpunkt udtale noget om, hvorvidt der i denne Lov findes noget, som man kunde have Betænkelighed ved, skulde det være det, at ganske vist er denne Lov ligesom den tidligere af Folketinget vedtagne præget af dette Tings Omsorg for at beskytte den sigtede mod Overgreb fra Domsmagtens Side, men det er muligt, at man i Tidens Længde vil finde, at der overfor Retssikkerheden kan lades noget tilbage at ønske. Det vil vise sig, og til den Tid maa man raade Bod derpaa, for saa vidt saadanne Ulemper fremkomme. Men Udvik-

lingen gaar i Svingninger, og vi ere nu en Gang midt i den Udvikling, som bunder i Uvillie mod Inkquisitionssystemet, der i sin Tid har gjort store Ulykker, og inde i en Udvikling som gaar i Retning af fortrinsvis at have Omsorg for sigtede og beskytte ham. Omsorgen for Retssikkerheden er imidlertid lige saa vigtig, og det kan ikke undgaas, at man maaske paa et eller andet Punkt er gaaet videre i Retning af det første end ønskeligt. Hvad det sidste angaar, er det min Opfattelse, at det maa Fremtidens Udvikling raade Bod paa.

Det Princip, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) nævnede: Adskillelse af Forvaltning og Retspleje, er ligesaa vigtigt som noget af de andre Principper, der føres frem i denne Lov, men det er i Hovedsagen gennemført. Og den Undtagelse, der her findes med Hensyn til Underdommerne udenfor København, er ikke af den Beskaffenhed, at den i Virkeligheden præger vor Retsudvikling her i Landet. Ingen kan faa mig til at tro, at Underdommernes Domme efter det bestaaende System vilde falde anderledes, hvis de ikke var Politimestre tillige, og det vil heller ikke blive Tilfældet i Fremtiden. Jeg har foranlediget, at der fra Justitsministeriet blev tilvejebragt Oplysning om, i hvilke Tilfælde Underdommere ere blevne afskedigede siden Grundloven uden egen Ansøgning paa Grund af Alder eller Svagelighed. Hvis man vilde gennemgaa disse Tilfælde, er det sikkert nok, at den Maade, hvorpaa Justitsministeriet hidtil har benyttet sin Ret til at afskedige Underdommere, aldeles ikke giver Anledning til at tro, enten at Justitsministeriet her skulde ville misbruge en Magt, som Administrationen har overfor Domsmagten, eller til at nogen Underdommer skulde føle nogen Bekymring i saa Henseende. Det vil blive et Spørgsmaal, naar vi komme til at beskæftige os med Dommerlønningerne, hvorledes man bedst og fyldigst beskytter Domstolenes Uafhængighed overfor Administrationen, men det vil for Underdommernes Vedkommende i saa Henseende have langt mere Interesse, om man stiller dem saaledes, at de ikke med Hensyn til Befordring og Forfremmelse blive afhængige af Ministeriet. Den anden Liste, som foreligger her som Bilag til Lovforslaget, viser, at det er noget ganske almindeligt — det er ogsaa noget, som vi alle vide —, at Underdommere blive befordrede fra et Embede til et andet og bedre lønnet. Vil man stille dem absolut uafhængig, maa